

**ZA MJESEC STUDENI 2024.
U GODINI ZAHVALE ZA KRUNICU BOŽJEGA MILOSRĐA O 90. OBLJETNICI OBJAVE
(listopad 2024. - listopad 2025.)
<https://bozjemilosrdje.net/godina-zahvale-za-krunicu-bozjega-milosrdja/>**

Što mi Bog čini iza leđa?

Jedna ruka bila je uzdignuta na blagoslov... (Dn 47)

Isus je za vrijeme ukazanja svetoj sestri Faustini u ćeliji samostana u Płocku (22. veljače 1931. godine) imao desnu ruku uzdignutu na blagoslov. Zapravo, na većini slika koje prikazuju Krista, osobito na ikonama, Njegova je desna ruka uzdignuta u gesti blagoslova. Uzdignuta Isusova ruka na slici izražava savršenu istinu o Bogu, koji nas uvijek blagoslivlja. On svakomu želi dobro! Sveto Pismo već na početku Knjige Postanka prikazuje Boga kao Onoga koji blagoslivlja. On ne prijete, ne uhodi i ne kažnjava. Bila bi to lažna slika Boga.

Što znači da nas Bog u životu blagoslivlja?

U Starom Zavjetu najveći je znak Božjeg blagoslova bila plodnost: imati mnogo djece značilo je da te Bog blagoslivlja. Blagoslov je bio vidljivi znak Božje zaštite: primjerice, zemlja donosi obilat rod, stado se množi, životinje su zdrave i raste tvoje bogatstvo, i zdravlje prati tvoju obitelj. **Imati sve to značilo je živjeti pod Božjim blagoslovom.**

Imam dojam da danas mnogi ljudi ostaju na starozavjetnom poimanju blagoslova, pa često jedni drugima žele obilje – puno zdravlja, sreće, uspjeha, pa čak i dobitak na lutriji.

Međutim, Isus u Evanđelju donosi novo poimanje blagoslova, koje je zapanjuje ne samo današnjeg čovjeka nego i one koji su ga slušali prije dvije tisuće godina, u kraju koji danas zovemo Sveta Zemlja. I dalje nam je teško razumjeti Njegove riječi: **Blago siromasima, blago ožalošćenima, blago krotkima, blago onima koji žedaju za pravednošću, milosrđem, blago čistima srcem, blago mirotvorcima i onima koji trpe progonstvo.** (usp. Mt 5, 3–12).

Riječ „blažen“ na grčkom jeziku glasi *makarios*, dok je na latinskom jeziku *beatus* ili *felix*, što na hrvatskom jeziku znači „sretan“. No, koliko je onih koji su se udaljili od Boga i koji su Mu okrenuli leđa jer im „nije dao“ ono što su tražili ili molili? Često je riječ o zdravlju, sreći, uspjehu ili materijalnim stvarima pa i o dobitku na lutriji. Njihova očekivanja i želje nisu se ispunile, pa su olako zaključili da je njihov život nesretan – sve, rekli bismo, samo ne blagoslovljen.

I doista, kako razumjeti Isusove riječi koje blaženima nazivaju siromašne, progonjene ili one koji plaču? Kako ne osjećati strah pred Bogom koji me, u svojoj svetoj volji, može blagosloviti siromaštvom ili morem suza?

Da bi se sve „ovo“ obuhvatilo i shvatilo, potrebno je vratiti se na izvore, na temelje, i na ono što znamo: tko je Bog. Takav „temelj“, kojemu se često vraćamo, samo je jedan, I o njemu piše sveti Ivan apostol u svojoj poslanici: **„Bog je ljubav!“** Sveta Faustina izgovorila je sljedeće riječi: **„Bog je ljubav i samo milosrđe. Ovo je jedina istina u koju trebamo biti sigurni u životu. Bog je ljubav!“**

Ako Bog, koji je ljubav – isti onaj koji podiže ruku na blagoslov, dopusti iskustvo siromaštva, suza i progonstava, onda će istovremeno – ako Mu sve predam – učiniti da iz toga iznikne veće dobro. Bog dopušta zlo, ali i podupire nas kako bismo rasli u ljubavi – voljeli bolje, više, dublje i potpunije. Jer, ako danas ne rastem, ako danas ne živim puninom života, druga opcija je zapravo kretanje unatrag – postat ću sve manji, lošiji, i zapravo ću umirati. A Bog želi da živim! I ja želim živjeti! Živjeti znači voljeti – sve više, jače i dublje.

Što mi Bog čini i govori iza mojih leđa?

Pojam „blagosloviti“ potječe iz latinskog *benedicere*, što znači „dobro (bene) govoriti (dicere)“. Dakle, blagosloviti znači govoriti dobro, ne samo željeti dobro, već izgovarati dobru riječ o nekome ili nečemu. Stoga je Isusova desna ruka na ovoj slici usko povezana s Njegovim usnama – s onim što govori. A sigurno izgovara dobre riječi ne samo za nas, nego i o nama.

U ekranizaciji knjige Williama Younga *„The Shack“ (Koliba)*, u jednoj od prvih scena vidimo Osobe Presvetog Trojstva kako sjede za stolom, jedu i razgovaraju o raznim osobama iz svoje sredine, pa tako i o glavnom junaku, Mackenziju. Na kraju razgovora o svakoj od tih osoba izgovaraju iste riječi: **„Njega/nju posebno volim.“**

Želimo li i možemo li povjerovati da Bog o svakome od nas upravo tako misli i govori? Da tako govori o nama iza naših leđa. Bog Otac razgovara sa svojim Sinom i Duhom

Svetim o svakome od nas na taj način, jer svi smo mi ljubljena djeca Božja, za koje je Isus umro na križu i dao svoj život. Sve tri božanske Osobe ne samo da gledaju u nas, nego i o nama razgovaraju.

To ne znači da ne vide naše grijehе – naprotiv, itekako ih vide, ali se ne zaustavljaju na njima. Izbor ljubavi leži u tome da biramo ono što je dobro u drugima, što je lijepo i plemenito u bližnjima, da o tome govorimo i to naglašavamo. Ovo je mudrost ljubavi, koja zna da iskustvo prave ljubavi vodi prema promjeni.

Promjena ne dolazi kroz kritiku, osuđivanje, ogovaranje ili predbacivanje pogrešaka – sve su to stvari koje se već vide u lošim postupcima.

Što Bog čini i govori iza naših leđa? Raduje se svakom našem dobru, svakoj ljepoti koja je u nama, čak i onda kada su naše mane prekrivene debelim slojem svega onoga što je loše i grješno. On sve to vidi, ali kroz te taloge pronalazi i blagoslivlja ono malo zrno dobrote koje je u nama, pomažući mu da raste i jača.

Kako Bog reagira, ako nešto nije u redu?

Kad bolje pogledamo sliku Milosrdnog Isusa, primijetit ćemo na Njegovu dlanu ranu od čavala. Njegove nas rane podsjećaju na to da smo, kad god učinimo nešto loše – ja, ti, svi mi – odgovorni za te rane. Ranjeni Isus podiže ruku, a nas oblijeva hladan znoj jer strepimo od kazne ili barem opomene, stisnute šake ili prijetećeg prsta. No, ništa od toga se ne događa. Isusova je gesta blagoslov, praštanje u znaku križa, koji svećenik čini za vrijeme sv. Mise, a osobito za vrijeme sv. Ispovijedi. Ruka uzdignuta na blagoslov.

Oprostiti nekome tko nas je povrijedio, ili naše bližnje, protivi se našoj naravi jer zahtijevamo zadovoljštinu ili pravdu. Naša je prva reakcija osveta: „Kad ja trpim, trpjet ćeš i ti, i to još više od mene.“

Isusov nauk o obvezi praštanja jedni drugima, pa čak i ljubavi prema neprijateljima, nije bio prihvatljiv Njegovim suvremenicima. U Mojsijevu zakonu postojala je odredba: „**Oko za oko, zub za zub, život za život**“ (Izl 21, 23). Dvije tisuće godina kasnije, i dalje imamo problem s praštanjem. Još je teže oprostiti neprijateljima. Zato smo pozvani obraćati se Isusu sa svojom bijedom, moliti Ga za milost, biti s Njim u molitvi i učiti od Njega. Jednom riječju, trebamo se ispuniti Njegovom ljubavlju, koja će nas osnažiti za čin praštanja, osobito u sakramentu pomirenja. U sv. Ispovijedi uvijek iznova čujemo ove divne riječi odrješenja: „**Bog milosrdni Otac, koji je pomirio sa sobom svijet smrću i uskrsnućem svoga Sina i izlio Duha Svetoga na otpuštenje grijeha, neka ti po služenju Crkve On udijeli oproštenje i mir. I ja te odrješujem u ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.**“

*Orędzie miłosierdzia, (128) 2023., str. 6-7
s. M Gaudia Skass, ZMBM*

*s poljskog je preveo p. Andrzej Woško, SCJ,
koordinator Koordinacije štovatelja Božjega milosrđa. (u Godini Zahvale za Krunicu
Božjega milosrđa, 2024. – 2025.)*